

Arrest

nr. 234 492 van 26 maart 2020
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. VERSTREPEN
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Zuid-Afrikaanse nationaliteit te zijn, op 11 december 2019 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 23 oktober 2019 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 januari 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 februari 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. VAN DEN BOSSCHE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. MAERTENS, die *loco* advocaat K. VERSTREPEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. VANBEYLEN, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 15 juli 2013 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Op 27 augustus 2013 wordt deze aanvraag ontvankelijk en op 22 augustus 2014 gegrond verklaard. De verzoekende partij wordt gemachtigd tot een verblijf van één jaar vanaf de afgifte van de documenten. Zij wordt in het bezit gesteld van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister (hierna: BIVR). Op 26 augustus 2015 wordt de verblijfsmachtiging verlengd met twee jaar, tot 4 september 2017.

1.2 Op 18 juli 2017 dient de verzoekende partij een aanvraag in tot verlenging van de machtiging tot voorlopig verblijf, toegestaan in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Op 30 oktober 2017 wordt de verlenging van het BIVR geweigerd en wordt ten aanzien van de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) genomen. Op 10 april 2018 vernietigt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), bij arrest nr. 202 192, deze beide beslissingen. Op 29 mei 2018 wordt de verlenging van het BIVR opnieuw geweigerd en wordt ten aanzien van de verzoekende partij opnieuw een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) genomen. Op 18 oktober 2018, bij arrest nr. 211 216, verwerpt de Raad het tegen de beslissing van 29 mei 2018 tot niet-verlenging van het BIVR ingestelde beroep en vernietigt hij het bevel om het grondgebied te verlaten. Op 9 januari 2019 wordt ten aanzien van de verzoekende partij opnieuw een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) genomen. Op 9 september 2019, bij arrest nr. 225 821, vernietigt de Raad ook dit bevel om het grondgebied te verlaten.

1.3 Op 23 oktober 2019 neemt de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) opnieuw een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit is de bestreden beslissing, die op 14 november 2019 aan de verzoekende partij ter kennis werd gebracht en die luidt als volgt:

*“(…) De mevrouw,
Naam + voornaam: L(...), D(...) M(...)
geboortedatum: (...)
geboorteplaats: (...)
nationaliteit: Zuid-Afrika*

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Krachtens artikel 13, §3, 2° van de wet van 15 december 1980, betrokkene voldoet niet meer aan de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden: de aanvraag die op datum van 18/07/2017 bij onze diensten werd ingediend tot verlenging van de machtiging tot voorlopig verblijf voordien toegestaan in toepassing van artikel 9ter, werd geweigerd op 29/05/2018. (...)”

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verzoekende partij.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In een eerste middel voert de verzoekende partij onder meer de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de zorgvuldigheidsverplichting en van het gezag van gewijsde.

Zij zet in haar verzoekschrift in dit verband het volgende uiteen:

“Verzoekster beschikte sinds 2014 over een verblijfsrecht in België dat tot voor kort jaarlijks hernieuwd werd. Zij bouwde een privéleven uit op het grondgebied in legaal verblijf.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende: (...)

Het beschermde privéleven omhelst erg brede aspecten van de persoonlijke sfeer. Het persoonlijke, economische en sociale netwerk van gevestigde vreemdelingen ten opzichte van hun omgeving en gemeenschap maakt privéleven uit. (EHRM, Uner t. Nederland, 5 juli 2005, §59.)

Verzoekster heeft verklaringen en documenten gevoegd in het beroep tegen de beslissing weigering verlenging verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten waaruit blijkt dat ze op het grondgebied yogales geeft als vrijwilligster, dat ze vrijwilligerswerk heeft gedaan voor daklozen in Nepal, dat ze een uitgebouwd netwerk van sociale banden heeft met andere legaal verblijvende personen op ons grondgebied. Ze put hier identiteit en een levenshouding uit.

Verzoekster is al sinds 2003 weg uit Zuid-Afrika, en heeft er geen contacten meer, geen netwerk, geen vrienden en niets dat van enig belang is voor haar persoonlijke identiteit. Haar gezondheidsproblematiek, de nood aan opvolging, medicatie, en het feit dat haar aandoening een contra-indicatie is om te vliegen, en de staat van de gezondheidszorg in Zuid-Afrika en het hoog risico op infectie in de publieke zorgcentra, maken ernstige hinderpalen uit om haar privéleven in Zuid-Afrika voort te zetten.

Het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven is niet absoluut. Het EHRM heeft er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, §27). Op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, hebben de verdragsstaten de taak om de openbare orde te waarborgen en om hierbij de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren. (EHRM 26 juni 2012, Kurie en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). De staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Wanneer er sprake is van een situatie van weigering van voortgezet verblijf, quod in casu, dan vormt zulke maatregel een inmenging in de uitoefening van het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven (arrest RvV, nr. 197 311 van 22 december 2017, Verenigde Kamers).

Bijgevolg dient in dat geval het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Binnen de grenzen gesteld door artikel 8, tweede lid van het EVRM, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien (legaliteit), ze geïnspireerd is door één of meerdere in de deze bepaling vermelde legitieme doelen (legitimiteit) en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om één van deze doelen te bereiken (proportionaliteit).

Deze laatste vereiste impliceert dat er een belangenafweging plaatsvindt waarbij een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie, enerzijds, en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde, anderzijds (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 76).

In deze belangenafweging moeten vanzelfsprekend alle van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken. Waar overwegingen van openbare orde of nationale veiligheid een rol spelen, quod non in casu, heeft het EHRM een aantal welbepaalde criteria geformuleerd die nationale overheden in het maken van een billijke belangenafweging moeten leiden, namelijk de zogenaamde Boultif/Üner criteria (EHRM 2 juni 2015, nr. 6009/10, K.M./Zwitserland, § 51).

Staten beschikken over een zekere beoordelingsmarge in hun beoordeling of een inmenging in het privé- en gezinsleven noodzakelijk en proportioneel is (EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 76). Waar overwegingen van openbare orde of nationale veiligheid een rol spelen, is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk op het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven (EHRM 19 februari 1998, Dalia/Frankrijk, § 52; EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), § 54; EHRM 2 april 2015, Sarközi en Mahran/Oostenrijk, § 62).

A fortiori is het zo dat wanneer er geen enkel element van openbare orde of openbare veiligheid voorhanden is, het private belang van de betrokken persoon veel zwaarder doorweegt.

Het is op dit moment volstrekt onduidelijk in licht van welke maatschappelijke noodzaak een dermate ingrijpende inmenging in verzoeksters privéleven proportioneel zou maken.

Staten gaan hun beoordelingsmarge te buiten en schenden artikel 8 van het EVRM wanneer zij falen een zorgvuldige en redelijke belangenafweging te maken (EHRM 28 juni 2011, Nunez/Noorwegen, § 84; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 62)

Verwerende partij heeft nagelaten verzoekster te horen in verband met haar opgebouwde privéleven, heeft geen enkele motivering opgenomen met betrekking tot het feit dat de inmenging noodzakelijk zou zijn in een democratische samenleving en heeft geen enkele proportionaliteitstoets gevoerd.

De bestreden beslissing vormt een inmenging in verzoeksters gezinsleven. Bij een inmenging in verzoeksters privéleven en gezinsleven dient er een evenredigheidstoets gemaakt te worden. Er dient door verwerende partij nagegaan te worden of de inmenging in verzoeksters gezins- en privéleven in verhouding staat tot het belang om verzoekster van het grondgebied verwijderd te zien

Uw Raad heeft op 18 november 2018 al een bevel om het grondgebied te verlaten vernietigd omdat de beslissing artikel 8 van het EVRM schond.

Uw Raad werd ertoe gedwongen een gelijkaardig arrest te vellen op 9 september 2019.

En nu neemt verwerende partij opnieuw dezelfde beslissing zonder het gezag van gewijsde te respecteren.

Een nieuwe beslissing die op geen enkele wijze voorbij de standaard motivering gaat en geen melding maakt van verzoeksters privéleven en artikel 8 EVRM maakt niet enkel een schending uit van de motiveringsplicht, zorgvuldigheidsbeginsel en artikel 8 van het EVRM maar ook van het gezag van gewijsde van het arrest van Uw Raad van 18 november 2018 en 9 september 2019."

3.2 In haar nota met opmerkingen antwoordt de verwerende partij hierop het volgende:

"In een eerste middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- Artikel 8 EVRM, (...)*
- De zorgvuldigheidsverplichting,*
- Het gezag van gewijsde.*

Verzoekende partij wijst op een privéleven dat zij uitbouwde in België, en dit tijdens haar legaal verblijf. Zij zou yogales geven, vrijwilligerswerk doen en een netwerk hebben van sociale banden. Verzoekende partij verwijst naar haar medische situatie teneinde hinderpalen aannemelijk te maken om haar privéleven in Zuid-Afrika verder te zetten. (...)

Verzoekende partij beroept zich vervolgens op een schending van artikel 8 van het EVRM.

Verweerder laat gelden dat artikel 8 EVRM luidt als volgt: (...)

De verzoekende partij dient in de eerste plaats het bestaan van een beschermenswaardige relatie te bewijzen, wanneer zij zich beroept op art. 8 EVRM.

"Het begrip 'gezinsleven' in het voormeld artikel 8, lid 1 van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM dient verzoeker te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8 lid 1 van het EVRM. Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM (EHRM, Gül t. Zwitserland, 19 februari 1996). De vreemdeling dient in zijn aanvraag ten aanzien van het bestuur en ten laatste voor deze tot zijn beslissing komt, aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Er moet sprake zijn van een effectief beleefde gezinssituatie of van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en zijn familie." (R.v.V. nr. 48.465 dd. 23.09.2010)

"Wanneer verzoekster een schending van artikel 8 EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het

bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.” (R.v.V. nr. 107.498 dd. 29.07.2013)

De verzoekende partij faalt ter zake in de op haar rustende bewijslast.

In zoverre verzoekende partij verwijst naar haar integratie in België, merkt verweerder op dat louter sociale en zakelijke relaties niet onder de bescherming van het toepassingsgebied van artikel 8 EVRM vallen.

Zie ter zake:

“Aangenomen kan worden dat verzoekers weliswaar menselijke contacten en een sociaal leven hebben opgebouwd en misschien werk kunnen hebben. Deze elementen geven de verzoekers niet het recht door het opbouwen van deze banden een recht op verblijf te verkrijgen (RvS 12 januari 2007, nr. 166.620). Ter zake weerleggen de verzoekende partijen geenszins de motieven van de bestreden beslissingen die correct en afdoend zijn en steun vinden in het administratief dossier. Evenmin ontnemen de bestreden beslissingen hun de verdere uitbouw van dit leven. Bovendien wordt er opgemerkt dat de Raad van State reeds meermaals heeft geoordeeld dat sociale relaties niet worden beschermd door artikel 8 EVRM (RvS 23 januari 2001, nr. 102.840; RvS 15 februari 2005, nr. 140.615; RvS 14 november 2005, nr. 151.290; RvS 27 juni 2007, nr. 172.824).” (R.v.V. nr. 118.733 dd. 12.02.2014)

“In zoverre de verzoekende partij verwijst naar haar perfecte integratie in het Rijk, merkt verweerder terecht op dat gewone sociale en/of zakelijke relaties niet onder de bescherming van artikel 8 EVRM sorteren. Deze sociale en zakelijke relaties, gebaseerd op zijn arbeidsovereenkomst, kunnen bezwaarlijk aanzien worden als een gezinsleven.” (R.v.V. nr. 116.431 dd. 26.12.2013)

“Verzoeker toont niet aan dat hij in België een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM onderhoudt. De gewone sociale of zakelijke relaties waar verzoeker op doelt in zijn verzoekschrift vallen niet onder de bescherming van het toepassingsgebied van artikel 8 van het EVRM (RVS, nr. 140.165 van 15 februari 2005). Verzoeker toont geen gezinsleven aan in de zin van artikel 8 van het EVRM.” (R.v.V. nr. 91.850 dd. 21 november 2012)

Een schending van artikel 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen.

De verweerder laat, ten overvloede en strikt subsidiair, gelden dat in casu geen toetsing aan de hand van artikel 8, tweede lid EVRM dient te gebeuren aangezien de bestreden beslissing geen weigering van een voortgezet verblijf betreft.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna afgekort EHRM) is van oordeel dat er geen inmenging is en derhalve geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 EVRM dient te gebeuren indien het om een eerste toelating gaat.

In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de ‘fair balance’-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

“Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.”

(zie onder andere R.v.V. nr. 71 430 van 7 december 2011)

In casu toont de verzoekende partij niet aan dat zij het voorgehouden privéleven niet elders kan leiden.

Er moet worden opgemerkt dat verzoekende partij in 2010 een eerste aanvraag tot verblijfsmachtiging in België indiende, met name toen zij reeds 40 jaar oud was. Er kan aldus slechts worden vastgesteld dat

de verzoekende partij het ruime merendeel van haar leven niet in België heeft gewoond, zodat ook niet zonder meer kan worden aangenomen dat in het land van herkomst geen banden meer zouden zijn onderhouden.

De loutere bewering van de verzoekende partij, als zou zij geen enkele band meer hebben met het land van herkomst, volstaat allerminst om aannemelijk te maken dat het inderdaad onmogelijk zou zijn om elders het gezinsleven uit te bouwen dan in België.

Verzoekende partij maakt ten overvloede ook niet aannemelijk dat zij in Zuid-Afrika niet opnieuw een netwerk zou kunnen uitbouwen.

In het synthesesedocument heeft verzoekende partij terecht als volgt gemotiveerd:

“Betrokkene toont niet aan dat er nog andere gezinsleden van haar in België verblijven. Wat betreft sociale relaties, betrokkene wist dat zij slechts tot een tijdelijk verblijf in het land werd toegelaten in het raam van haar gezondheidsproblemen en dat zij, zodra haar medische toestand positief zou evolueren of zij de nodige zorgen in het land van herkomst zou kunnen krijgen, niet langer tot een verder verblijf in het Rijk zou worden gemachtigd.

Tevens bestaat de mogelijkheid erin dat betrokkene in het land van herkomst terug deel kan uitmaken van een sociale kring en dat zij ook een privéleven kan uitbouwen aldaar.

Het is inderdaad aannemelijk dat betrokkene hier menselijke contacten en een sociaal leven heeft opgebouwd, maar het hebben van sociale contacten en een sociaal leven is voortdurend in verandering en deze contacten kunnen weer geconstrueerd worden in het land van herkomst. Niets belet betrokkene om in het land van herkomst terug diepgaande, menselijke en sociale contacten op te bouwen die betrokkene de mogelijkheid bieden om zich persoonlijk te ontwikkelen. Betrokkene kan alsook vriendschappelijke relaties ontwikkelen en haar sociale identiteit vorm geven in het land van herkomst. Betrokkene legde bij het verzoekschrift een aantal integratiemotieven voor, dit soort motieven kunnen perfect verwezenlijkt worden in het land van herkomst. Hierbij dient dus gesteld te worden dat er geen schending is van art8EVRM

Betrokkene heeft tevens altijd de mogelijkheid om vanuit het land van herkomst of verblijf een visum aan te vragen om een (familiaal) bezoek te brengen.”

Er kan steeds contact worden gehouden met de vriendenkring in België, en er kan af en toe een bezoek worden gebracht.

“In casu wijst de verzoeker slechts op het gegeven dat hij ‘inmiddels een duurzame relatie onderhoudt met de Belgische onderdaan mevrouw H.S.D., met wie hij reeds geruime tijd samenwoont’, doch laat hij na concrete hinderpalen aan te voeren voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven met zijn Belgische partner elders.

(...)

De bestreden beslissing verhindert niet dat zijn partner hem bezoekt in het land van herkomst of elders. Verder kunnen moderne communicatietechnologieën de verzoeker in staat stellen om tijdens de scheiding in nauw contact te blijven met zijn partner en de banden met haar verder te onderhouden (EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E. v. Zweden, par. 100)” (R.v.V. nr. 141.063 dd. 16.03.2015)

Aldus kan de opgeworpen schending van artikel 8 EVRM niet worden aangenomen.

Voorts, en dit geheel ten overvloede merkt de verweerder op dat het EHRM inzake immigratie er bij diverse gelegenheden aan heeft herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, §

67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen. De minister kan oordelen dat het belang van de staat voorrang heeft op dat van de vreemdeling die hier onwettig verblijft (zie R.v.St. nr. 40.061, 28.07.1992, R.A.C.E. 1992, z.p.).

Art. 8 EVRM staat een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet dan ook niet in de weg (zie ook Raad van State nr. 99.581 dd. 09.10.2001 en Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 1493 dd. 30.08.2007).

Bovendien werd reeds geoordeeld dat een tijdelijke verwijdering om reden dat de vreemdeling niet in het bezit is van die documenten geenszins strijdig is met dit verdragsartikel (zie R.v.St. nr. 48.653, 20.07.1994, Arr. R. v. St. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 42.039, 22.02.1993, Arr. R. v. St. 1993, z.p.)

De bestreden beslissing heeft inderdaad niet tot gevolg dat de verzoekende partij definitief van haar contacten in België wordt gescheiden, doch enkel dat zij tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid er terug te keren nadat zij zich in het bezit zal hebben gesteld van de nodige documenten voor een regelmatige binnenkomst in het Rijk. De bestreden beslissing houdt geen absoluut verbod in om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven, de verzoekende partij dient evenwel te voldoen aan de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten (zie ook R.v.St. nr.170.806 dd. 04.05.2007, R.v.V. nr. 4.070 dd. 27.11.2007).

Verzoekende partij maakt een schending van artikel 8 van het EVRM niet aannemelijk.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft inderdaad de beslissingen dd. 29.05.2018 en 09.01.2019 houdende het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) vernietigd.

Er is evenwel geen sprake van een schending van het gezag van gewijsde. Uit het dossier (meer bepaald uit de synthesesnota dd. 23.10.2019) blijkt dat er voorafgaand aan de afgifte van de thans bestreden beslissing een nieuw onderzoek is gebeurd in de zin van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en dat hierbij rekening is gehouden met de elementen in het kader van het gezins- en privéleven van verzoekende partij.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Minister geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat diende te worden besloten tot een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). De gemachtigde van de Minister handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels, het zorgvuldigheidsbeginsel inclusief.

Er kan geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel worden weerhouden.

Het eerste middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen."

3.3 De zorgvuldigheidsverplichting legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De voorgehouden schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van artikel 8 van het EVRM, waarvan de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert en dat luidt als volgt:

"1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

De Raad herneemt de volgende motieven van zijn tweede vernietigingsarrest nr. 225 821 van 9 januari 2019, die werden hernomen uit het eerste vernietigingsarrest nr. 211 216 van 18 oktober 2018:

“Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt: (...)

Hoewel deze bepaling geen uitdrukkelijk procedurele waarborgen bevat, stelt het EHRM dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Dit geldt zowel voor situaties waar sprake is van een weigering van voortgezet verblijf (EHRM 11 juli 2000, Ciliz/Nederland, § 66) als voor situaties waar sprake is van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 46; EHRM 10 juli 2014, Tanda-Muzinga/Frankrijk, § 68).

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (cf. RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van het bestuur om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan het kennis heeft of zou moeten hebben.

Het waarborgen van een recht op eerbiediging van het gezins- en privéleven, veronderstelt het bestaan van een gezins- en privéleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Artikel 8 van het EVRM definieert niet de begrippen ‘gezinsleven’ en ‘privéleven’, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een gezinsleven en privéleven is een feitenkwestie (zie EHRM 12 juli 2001, nr. 25702/94, K. en T. v. Finland, § 150; EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29). Dit gezins- en/of privéleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat bij de beoordeling van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een ‘fair balance’ moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een “fair balance” tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins/ privé-leven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).”

Zoals de Raad in het meest recente vernietigingsarrest vaststelde, ontwikkelde de verzoekende partij in het kader van dat beroep quasi dezelfde grief over artikel 8 van het EVRM als in het beroep dat aanleiding gaf tot het eerste vernietigingsarrest. Ook in het kader van het thans voorliggende beroep stelt de Raad vast dat quasi dezelfde grief met betrekking tot artikel 8 van het EVRM werd voorgebracht.

Over de concrete elementen die de verzoekende partij naar voren bracht, verwijst het tweede vernietigingsarrest naar de volgende passage van het eerste vernietigingsarrest:

“De verzoekende partij betoogt dat geen rekening werd gehouden met haar in België opgebouwde privéleven, terwijl zij hier een netwerk van sociale banden heeft opgebouwd. Zij wijst erop dat zij al sinds 2003 weg zou zijn uit Zuid-Afrika en er geen contacten en banden meer heeft.

De Raad dient vast te stellen dat de verwerende partij de verzoekende partij in 2013 machtigde tot een legaal verblijf in het Rijk. Van de verwerende partij kan worden verwacht dat zij, bij het nemen van een verwijderingsmaatregel, in het licht van artikel 8 van het EVRM rekening houdt met de impact ervan op onder meer het privéleven van een vreemdeling, die in voorliggend geval gemachtigd was in het Rijk te

verblijven. Er kan worden aangenomen dat de verzoekende partij, gelet op haar (legaal) verblijf in België sinds minstens 2013, menselijke contacten en een sociaal leven heeft opgebouwd.

De verwerende partij gaat in de tweede bestreden beslissing niet in op artikel 8 van het EVRM. Een expliciete afweging in de tweede bestreden beslissing aangaande het privéleven van de verzoekende partij ontbreekt. Nochtans heeft de verzoekende partij jarenlang legaal op het grondgebied verbleven zodat het bestaan van een privéleven in België niet kan worden genegeerd. De Raad stelt vast dat het administratief dossier een synthesesnota van 18 april 2018 bevat opgesteld door de diensten van de verwerende partij naar aanleiding van de vernietiging van de eerdere beslissing tot niet verlenging van het bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister van 30 oktober 2017. Hieruit blijkt dat een analyse werd gemaakt van de elementen genoemd in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, waarbij de verwerende partij onder meer oordeelde "Gewone sociale relaties vallen onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM" – waarbij zij overigens te kennen geeft aan te nemen dat de verzoekende partij in België sociale relaties heeft opgebouwd en dus een privéleven heeft ontwikkeld.

Waar de verwerende partij stelt dat gewone sociale relaties niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM vallen, stelt de Raad vast dat deze stelling niet te rijmen valt met de rechtspraak van het EHRM. Er dient immers op gewezen te worden dat artikel 8 van het EVRM aspecten behelst van de sociale identiteit van een persoon en dus ook de relatie met vrienden en kennissen kan insluiten. Het houdt het recht in op een persoonlijke ontwikkeling alsook het recht om relaties aan te gaan en te ontwikkelen met andere personen en de buitenwereld in het algemeen (EHRM 29 april 2002, *Pretty/Verenigd Koninkrijk*, § 61; EHRM 16 december 1992, *Niemietz/Finland*, § 29). Het netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen maakt onderdeel uit van het privéleven van elke persoon (EHRM 9 oktober 2003, *Grote Kamer, Slivenko/Letland*, §§ 95-96). Daar de verwerende partij haar oordeel ten aanzien van het recht op een privéleven slechts onderbouwt door te stellen dat gewone sociale relaties niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM vallen, stelling die niet overeind kan blijven, en verder niet overgaat tot een uitdrukkelijke motivering met betrekking tot het privéleven, meer bepaald omtrent de vraag of de tweede bestreden beslissing geen ongeoorloofde inmenging vormt in dit privéleven, voert de verzoekende partij terecht de schending aan van artikel 8 van het EVRM. Ten slotte wijst de Raad erop dat hij zelf niet tot deze belangenafweging kan overgaan zonder zich in de plaats van het bestuur te stellen (cf. RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

De beschouwingen in de nota met opmerkingen doen aan het voorgaande geen afbreuk.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt aannemelijk gemaakt."

Vervolgens motiveerde de Raad in zijn tweede vernietigingsarrest over deze concrete elementen als volgt:

"Uit het administratief dossier blijkt dat de gemachtigde van de bevoegde minister op 9 januari 2019 een synthesesnota opstelde waarin te lezen valt:

"Synthesenota: 09/01/2019

Vernietiging BGV dd. 29/05/2018

Reden:

Reden: de Rvv concludeert dat een gewone sociale relaties wel onder de bescherming van art 8 EVRM vallen. Aangezien betrokkene sinds 2013 legaal in België verblijft, kan er vanuit gegaan worden dat betrokkene hier een sociaal leven heeft opgebouwd.

Uit het arrest: De verzoekende partij betoogt dat er geen rekening werd gehouden met haar in België opgebouwde privéleven, terwijl zij hier een netwerk van sociale banden heeft opgebouwd. Zij wijst erop dat zij al sinds 2003 weg zou zijn uit Zuid-Afrika en er geen contacten en banden meer heeft.

De Raad dient vast te stellen dat de verwerende partij de verzoekende partij in 2013 machtigde tot een legaal verblijf in het Rijk. Van de verwerende partij kan worden verwacht dat zij, bij het nemen van een verwijderingsmaatregel, in het licht van artikel 8 EVRM rekening houdt met de impact ervan op onder meer het privéleven van een vreemdeling, die in voorliggend geval gemachtigd was in het Rijk te verblijven. Er kan worden aangenomen dat de verzoekende partij, gelet op haar (legaal) verblijf in België sinds minstens 2013, menselijke contacten en een sociaal leven heeft opgebouwd.

De Raad stelt vast dat het administratief dossier een synthesesnota van 18 april 2018 bevat opgesteld door de diensten van de verwerende partij naar aanleiding van de vernietiging van de eerdere beslissing tot niet verlenging van het bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister van 30 oktober 2017. Hieruit blijkt dat een analyse werd gemaakt van de elementen genoemd in artikel 74/13 van de

vreemdelingenwet, waarbij de verwerende partij onder meer oordeelde “gewone sociale relaties vallen onder de bescherming van artikel 8 EVRM” - waarbij zij overigens te kennen geeft aan te nemen dat de verzoekende partij in België sociale relaties heeft opgebouwd en dus een privéleven heeft ontwikkeld.

Waar de verwerende partij stelt dat gewone sociale relaties niet onder de bescherming van artikel 8 EVRM vallen, stelt de Raad vast dat deze stelling niet te rijmen valt met de rechtspraak van het EHRM. Er dient immers op gewezen te worden dat artikel 8 EVRM aspecten behelst van de sociale identiteit van een persoon en dus ook de relatie met vrienden en kennissen kan insluiten. Het houdt het recht in op een persoonlijke ontwikkeling alsook het recht om relaties aan te gaan en te ontwikkelen met andere personen en de buitenwereld in het algemeen. (EHRM 29 april 2002, *Pretty/Verenigd Koninkrijk*, §61; EHRM 16 december 1992, *Niemietz/Finland*, §29.) Het netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen maakt onderdeel uit van het privéleven van elke persoon (EHRM 9 oktober 2003, *Grote Kamer, Slivenko/Letland*, §95-96)

Daar de verwerende partij haar oordeel ten aanzien van het recht op een privéleven slechts onderbouwt door te stellen dat gewone sociale relaties niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM vallen, stelling die niet overleefd kan blijven, en verder niet overgaat tot een uitdrukkelijk motivering met betrekking tot het privéleven, meer bepaald omtrent de vraag of de tweede bestreden beslissing geen ongeoorloofde inmenging vormt in dit privéleven, voert de verzoekende partij terecht de schending aan van artikel 8 van het EVRM.

(...)

Conclusie: Nieuw BGV afleveren 30dagen omdat het een verlenging BIVR betreft (weigering)

Onderzochte elementen in toepassing van artikel 74/13

1. Gezins- en familieleden Betrokkene toont niet aan dat er nog andere gezinsleden van haar in België verblijven. Wat betreft sociale relaties, betrokkene wist dat zij slechts tot een tijdelijk verblijf in het land werd toegelaten in het raam van haar gezondheidsproblemen en dat zij, zodra haar medische toestand positief zou evolueren of zij de nodige zorgen in het land van herkomst zou kunnen krijgen, niet langer tot een verder verblijf in het Rijk zou worden gemachtigd. Tevens bestaat de mogelijkheid erin dat betrokkene in het land van herkomst terug kan deel uit maken van een sociale kring en dat zij ook een privéleven kan uitbouwen aldaar.

Betrokkene heeft tevens altijd de mogelijkheid om vanuit het land van herkomst of verblijf een visum aan te vragen om een bezoek te brengen.

2. Hoger belang van het kind NVT

3. Gezondheidstoestand De (on)mogelijkheid tot reizen werd besproken in het medisch advies dd. 28/05/2018

(...)"

Aldus blijkt dat de verwerende partij, goed wetende wat blijkt uit de analyse van het arrest nr. 211 216 van de Raad, een nieuw onderzoek diende te voeren over de elementen die de verzoekende partij opsomt in haar middel, zijnde dezelfde die voorlagen in het arrest nr. 211 216: “Verzoekster heeft verklaringen en documenten gevoegd in het beroep tegen de beslissing weigering verlenging verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten waaruit blijkt dat ze op het grondgebied yogales geeft als vrijwilligster, dat ze vrijwilligerswerk heeft gedaan voor daklozen in Nepal, dat ze een uitgebouwd netwerk van sociale banden heeft met andere legaal verblijvende personen op ons grondgebied. Ze put hier identiteit en een levenshouding uit.

Verzoekster is al sinds 2003 weg uit Zuid-Afrika, en heeft er geen contacten meer, geen netwerk, geen vrienden en niets dat van enig belang is voor haar persoonlijke identiteit. Haar gezondheidsproblematiek, de nood aan opvolging, medicatie, en het feit dat haar aandoening een contra-indicatie is om te vliegen, en de staat van de ziekenzorg in Zuid-Afrika en het hoog risico op infectie in de publieke zorgcentra, maken ernstige hinderpalen uit om haar privéleven in Zuid-Afrika voort te zetten.” In de synthesesnota van 9 januari 2019 blijkt dat de verwerende partij zelf stelt dat de vraag of een bevel om het grondgebied te verlaten geen ongeoorloofde inmenging vormt in het privéleven, eigenlijk niet is onderzocht. De verwerende partij gaat niet in op de haar gekende gegevens die blijken uit het verzoekschrift, dat leidde tot het voornoemde arrest nr. 211 216. Haar “onderzoek” beperkt zich tot de vaststelling dat de verzoekende partij slechts tijdelijk een legaal verblijf kende en kon weten, bij een positieve evolutie van haar ziekte, dat zij moest terugkeren naar haar herkomstland en zij kwam tot de vaststelling dat zij een privéleven kan uitbouwen in het herkomstland en terug kan deel uitmaken van een sociale kring. Met deze vaststelling wordt geen onderzoek verricht naar het privéleven in België en de motieven van het arrest nr. 211 216 worden terzijde gesteld. De verzoekende partij maakt de schending van artikel 8 van het EVRM aannemelijk. Deze vaststelling leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.”

Wat de thans bestreden beslissing van 23 oktober 2019 betreft, stelt de Raad vast dat enig onderzoek in het kader van artikel 8 van het EVRM niet blijkt uit de bestreden beslissing zelf, maar wel uit een synthesesnota van 23 oktober 2019.

De Raad spreekt zich, gelet op het middel zoals dit door de verzoekende partij werd ontwikkeld, niet uit over de voorafgaande vraag of het in het licht van een daadwerkelijk rechtsmiddel in het kader van het voormelde artikel 8 en de wapengelijkheid tussen de partijen op zich wel kan volstaan dat dit onderzoek slechts blijkt uit een synthesesnota die zich in het administratief dossier bevindt en die niet aan de verzoekende partij ter kennis wordt gebracht. Hierdoor kan de verzoekende partij de inhoud ervan immers slechts nagaan en desgevallend erop ingaan in haar verzoekschrift tot nietigverklaring, wanneer zij overeenkomstig de artikelen 4 en 5 van de wet van 11 april 1994 betreffende de openbaarheid van bestuur inzage in het administratief dossier vraagt en binnen de beroepstermijn van 30 dagen ook krijgt.

De *in casu* gehanteerde synthesesnota luidt als volgt:

“Synthesesnota: 23/10/2019

Vernietiging BGV dd. 09/01/2018

Reden:

Reden: schending art 8 EVRM – tweede keer dat bgv hiervoor vernietigd wordt

Uit het arrest:

De Raad heeft een schending van artikel 8 EVRM vastgesteld. Het onderzoek van DVZ beperkt zich tot de vaststelling dat de verzoekende partij slechts tijdelijk een legaal verblijf kende en kon weten, bij een positieve evolutie van haar ziekte, dat zij moest terugkeren naar haar herkomstland en zij kwam tot de vaststelling dat zij een privéleven kan uitbouwen in het herkomstland en terug kan deel uitmaken van een sociale kring. Met deze vaststelling wordt geen onderzoek verricht naar het privéleven in België en de motieven van het arrest nr. 211 216 worden terzijde gesteld.

Motieven arrest nr. 221 216

De Raad dient vast te stellen dat de verwerende partij de verzoekende partij in 2013 machtigde tot een legaal verblijf in het Rijk. Van de verwerende partij kan worden verwacht dat zij, bij het nemen van een verwijderingsmaatregel, in het licht van artikel 8 EVRM rekening houdt met de impact ervan op onder meer het privéleven van een vreemdeling, die in voorliggend geval gemachtigd was in het Rijk te verblijven. Er kan worden aangenomen dat de verzoekende partij, gelet op haar (legaal) verblijf in België sinds minstens 2013, menselijke contacten en een sociaal leven heeft opgebouwd.

De Raad stelt vast dat het administratief dossier een synthesesnota van 18 april 2018 bevat opgesteld door de diensten van de verwerende partij naar aanleiding van de vernietiging van de eerdere beslissing tot niet verlenging van het bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister van 30 oktober 2017. Hieruit blijkt dat een analyse werd gemaakt van de elementen genoemd in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, waarbij de verwerende partij onder meer oordeelde “gewone sociale relaties vallen onder de bescherming van artikel 8 EVRM” - waarbij zij overigens te kennen geeft aan te nemen dat de verzoekende partij in België sociale relaties heeft opgebouwd en dus een privéleven heeft ontwikkeld.

Waar de verwerende partij stelt dat gewone sociale relaties niet onder de bescherming van artikel 8 EVRM vallen, stelt de Raad vast dat deze stelling niet te rijmen valt met de rechtspraak van het EHRM. Er dient immers op gewezen te worden dat artikel 8 EVRM aspecten behelst van de sociale identiteit van een persoon en dus ook de relatie met vrienden en kennissen kan insluiten. Het houdt het recht in op een persoonlijke ontwikkeling alsook het recht om relaties aan te gaan en te ontwikkelen met andere personen en de buitenwereld in het algemeen. (EHRM 29 april 2002, Pretty/Verenigd Koninkrijk, §61; EHRM 16 december 1992, Niemietz/Finland, §29.) Het netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen maakt onderdeel uit van het privéleven van elke persoon (EHRM 9 oktober 2003, Grote Kamer, Slivenko/Letland, §95-96)

Daar de verwerende partij haar oordeel ten aanzien van het recht op een privéleven slechts onderbouwt door te stellen dat gewone sociale relaties niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM vallen, stelling die niet overleefd kan blijven, en verder niet overgaat tot een uitdrukkelijk motivering met betrekking tot het privéleven, meer bepaald omtrent de vraag of de tweede bestreden beslissing geen ongeoorloofde inmenging vormt in dit privéleven, voert de verzoekende partij terecht de schending aan van artikel 8 van het EVRM.

(...)

Conclusie:

Nieuw BGV afleveren 30dagen omdat het een verlenging BIVR betreft (weigering)

Onderzochte elementen in toepassing van artikel 74/13

1. Gezins-en familieleden

Betrokkene toont niet aan dat er nog andere gezinsleden van haar in België verblijven.

Wat betreft sociale relaties, betrokkene wist dat zij slechts tot een tijdelijk verblijf in het land werd toegelaten in het raam van haar gezondheidsproblemen en dat zij, zodra haar medische toestand positief zou evolueren of zij de nodige zorgen in het land van herkomst zou kunnen krijgen, niet langer tot een verder verblijf in het Rijk zou worden gemachtigd.

Tevens bestaat de mogelijkheid erin dat betrokkene in het land van herkomst terug deel kan uit maken van een sociale kring en dat zij ook een privéleven kan uitbouwen aldaar. Het is inderdaad aannemelijk dat betrokkene hier menselijke contacten en een sociaal leven heeft opgebouwd, maar het hebben van sociale contacten en een sociaal leven is voortdurend in verandering en deze contacten kunnen werd geconstrueerd worden in het land van herkomst. Niets belet betrokkene om in het land van herkomst terug diepgaande, menselijke en sociale contacten op te bouwen die betrokken de mogelijkheid bieden om zich persoonlijk te ontwikkelen. Betrokkene kan alsook vriendschappelijke relaties ontwikkelen en haar sociale identiteit vorm geven in het land van herkomst. Betrokkene legde bij haar verzoekschrift een aantal integratiemotieven voor, dit soort motieven kunnen perfect verwezenlijkt worden in het land van herkomst. Hierbij dient dus gesteld te worden dat er geen schending is van art. 8 EVRM

Betrokkene heeft tevens altijd de mogelijkheid om vanuit het land van herkomst of verblijf een visum aan te vragen om een (familiaal) bezoek te brengen.

2. Hoger belang van het kind

NVT

3. Gezondheidstoestand

De (on)mogelijkheid tot reizen werd besproken in het medisch advies dd. 28/05/2018 (...)

In de eerste plaats wijst de Raad erop dat de Dienst Vreemdelingenzaken in de betrokken synthesesnota van 23 oktober 2019 niet uitdrukkelijk stelt dat het bestaan van een privéleven van de verzoekende partij in België wordt aangenomen. Wel wordt erin erkend, zoals reeds uitdrukkelijk door de Raad was vastgesteld in zijn eerste vernietigingsarrest nr. 211 216, dat inderdaad aannemelijk is dat de verzoekende partij in België menselijke contacten en een sociaal leven heeft opgebouwd.

In de mate dat het bestaan van een privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM toch zou worden ontkend – zoals de verwerende partij overigens nog steeds doet in haar nota met opmerkingen –, benadrukt de Raad dat hij het bestaan van een beschermingswaardig privéleven reeds in het oorspronkelijke vernietigingsarrest nr. 211 216 uitdrukkelijk heeft vastgesteld:

“De Raad dient vast te stellen dat de verwerende partij de verzoekende partij in 2013 machtigde tot een legaal verblijf in het Rijk. Van de verwerende partij kan worden verwacht dat zij, bij het nemen van een verwijderingsmaatregel, in het licht van artikel 8 van het EVRM rekening houdt met de impact ervan op onder meer het privéleven van een vreemdeling, die in voorliggend geval gemachtigd was in het Rijk te verblijven. Er kan worden aangenomen dat de verzoekende partij, gelet op haar (legaal) verblijf in België sinds minstens 2013, menselijke contacten en een sociaal leven heeft opgebouwd.

(...)

Nochtans heeft de verzoekende partij jarenlang legaal op het grondgebied verbleven zodat het bestaan van een privéleven in België niet kan worden genegeerd.”

De gemachtigde kan, zonder het gezag van gewijsde van dit arrest te miskennen, niet zonder meer terugkomen op deze vaststelling van de Raad. Zoals hoger reeds aangegeven, blijkt *in casu* uit de synthesesnota van 23 oktober 2019 ook niet dat de Dienst Vreemdelingenzaken het bestaan van een privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM zou betwisten.

In de mate dat de verwerende partij in haar nota met opmerkingen stelt dat louter sociale en zakelijke relaties niet onder de bescherming van het toepassingsgebied van het voormelde artikel 8 vallen,

verwijst de Raad naar de hoger weergegeven andersluidende rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna en hiervoor: EHRM) in dit verband.

Daarnaast blijkt uit de synthesesnota van 23 oktober 2019 dat de Dienst Vreemdelingenzaken de inhoud van de beide vorige vernietigingsarresten heeft geanalyseerd en op basis daarvan is overgegaan tot een nieuw onderzoek in het kader van artikel 8 van het EVRM.

Net zoals in het kader van de beroepen die aanleiding hebben gegeven tot de vernietiging van de vorige bevelen om het grondgebied te verlaten, verwijst de verzoekende partij in haar huidig verzoekschrift naar de volgende concrete elementen aangaande haar privéleven:

“Verzoekster heeft verklaringen en documenten gevoegd in het beroep tegen de beslissing weigering verlenging verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten waaruit blijkt dat ze op het grondgebied yogales geeft als vrijwilligster, dat ze vrijwilligerswerk heeft gedaan voor daklozen in Nepal, dat ze een uitgebouwd netwerk van sociale banden heeft met andere legaal verblijvende personen op ons grondgebied. Ze put hier identiteit en een levenshouding uit.

Verzoekster is al sinds 2003 weg uit Zuid-Afrika, en heeft er geen contacten meer, geen netwerk, geen vrienden en niets dat van enig belang is voor haar persoonlijke identiteit. Haar gezondheidsproblematiek, de nood aan opvolging, medicatie, en het feit dat haar aandoening een contra-indicatie is om te vliegen, en de staat van de gezondheidszorg in Zuid-Afrika en het hoog risico op infectie in de publieke zorgcentra, maken ernstige hinderpalen uit om haar privéleven in Zuid-Afrika voort te zetten.”

In zijn vorig vernietigingsarrest nr. 225 821 van 9 januari 2019, waarvan het gezag van gewijsde moet worden gerespecteerd, stelde de Raad uitdrukkelijk het volgende vast:

“In de synthesesnota van 9 januari 2019 blijkt dat de verwerende partij zelf stelt dat de vraag of een bevel om het grondgebied te verlaten geen ongeoorloofde inmenging vormt in het privéleven, eigenlijk niet is onderzocht. De verwerende partij gaat niet in op de haar gekende gegevens die blijken uit het verzoekschrift, dat leidde tot het voornoemde arrest nr. 211 216. Haar “onderzoek” beperkt zich tot de vaststelling dat de verzoekende partij slechts tijdelijk een legaal verblijf kende en kon weten, bij een positieve evolutie van haar ziekte, dat zij moest terugkeren naar haar herkomstland en zij kwam tot de vaststelling dat zij een privéleven kan uitbouwen in het herkomstland en terug kan deel uitmaken van een sociale kring. Met deze vaststelling wordt geen onderzoek verricht naar het privéleven in België en de motieven van het arrest nr. 211 216 worden terzijde gesteld. De verzoekende partij maakt de schending van artikel 8 van het EVRM aannemelijk. Deze vaststelling leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.”

In vergelijking met de voormelde synthesesnota van 9 januari 2019 is in de thans relevante synthesesnota van 23 oktober 2019 het volgende toegevoegd, nadat wordt gesteld dat tevens de mogelijkheid bestaat dat de verzoekende partij in het land van herkomst terug deel kan uitmaken van een sociale kring en dat zij ook een privéleven kan uitbouwen aldaar: *“Het is inderdaad aannemelijk dat betrokkene hier menselijke contacten en een sociaal leven heeft opgebouwd, maar het hebben van sociale contacten en een sociaal leven is voortdurend in verandering en deze contacten kunnen werd geconstrueerd worden in het land van herkomst. Niets belet betrokkene om in het land van herkomst terug diepgaande, menselijke en sociale contacten op te bouwen die betrokken de mogelijkheid bieden om zich persoonlijk te ontwikkelen. Betrokkene kan alsook vriendschappelijke relaties ontwikkelen en haar sociale identiteit vorm geven in het land van herkomst. Betrokkene legde bij haar verzoekschrift een aantal integratiemotieven voor, dit soort motieven kunnen perfect verwezenlijkt worden in het land van herkomst. Hierbij dient dus gesteld te worden dat er geen schending is van art. 8 EVRM”.*

Bijgevolg moet de Raad vaststellen dat de Dienst Vreemdelingenzaken in zijn nieuw onderzoek nog steeds geen concreet onderzoek verricht naar het privéleven van de verzoekende partij in België, en op die manier de motieven van zowel arrest nr. 211 216 als van arrest nr. 225 821 terzijde stelt. De gemaakte toevoeging aan het onderzoek in de vorige synthesesnota van 9 januari 2019, onderzoek dat door de Raad onvoldoende werd geacht, heeft immers nog steeds betrekking op de mogelijkheid om het privéleven in het land van herkomst te gaan ontwikkelen. Dat het hebben van sociale contacten en een sociaal leven voortdurend in verandering is, ontslaat de Dienst Vreemdelingenzaken niet van zijn verplichting om na te gaan welke concrete elementen met betrekking tot een privéleven in België op het moment van het nemen van de bestreden beslissing aan de orde zijn, en of het opleggen van een bevel

om het grondgebied te verlaten in het concrete geval, in het licht van het in België bestaande privéleven, al dan niet een schending van artikel 8 van het EVRM zou uitmaken. Hetzelfde geldt voor de vaststelling in de synthesesnota van 23 oktober 2019 dat de verzoekende partij sociale contacten en een sociaal leven kan construeren in het land van herkomst, dat niets haar belet om in het land van herkomst terug diepgaande, menselijke en sociale contacten op te bouwen die haar de mogelijkheid bieden om zich persoonlijk te ontwikkelen, en dat zij vriendschappelijke relaties kan ontwikkelen en haar sociale identiteit vormgeven in het land van herkomst. Hetzelfde geldt tevens voor de vaststelling in de synthesesnota van 23 oktober 2019 dat de soort “*integratiemotieven*” die de verzoekende partij bij haar verzoekschrift voorlegde (met deze verwijzing lijkt te worden bedoeld op de hoger geciteerde concrete elementen die de verzoekende partij in haar verschillende verzoekschriften heeft aangehaald), perfect in het land van herkomst kunnen worden verwezenlijkt. Door louter nader te motiveren op welke manier de verzoekende partij ook een privéleven in het land van herkomst zou kunnen opbouwen, waardoor zij zich persoonlijk kan ontwikkelen en haar sociale identiteit vormgeven, gaat de gemachtigde immers nog steeds op geen enkele manier in op het bestaande privéleven in België. Nochtans heeft de Raad in zijn vorig vernietigingsarrest nr. 225 821 uitdrukkelijk geoordeeld dat met de vaststelling dat de verzoekende partij een privéleven kan uitbouwen in het herkomstland en terug deel kan uitmaken van een sociale kring, geen onderzoek wordt verricht naar het privéleven in België en de motieven van het eerste vernietigingsarrest nr. 211 216 terzijde worden geschoven.

De Raad merkt nog op dat de synthesesnota van 23 oktober 2019 een tweede inhoudelijke verandering ten aanzien van de synthesesnota van 9 januari 2019 bevat. In beide synthesesnota's wordt verwezen naar de mogelijkheid om vanuit het land van herkomst of verblijf een visum aan te vragen om een bezoek te brengen. In de meest recente nota wordt daarbij niet langer verwezen naar “*een bezoek*”, maar naar “*een (familiaal) bezoek*”. De Raad ziet echter niet in op welke manier deze toevoeging relevant zou zijn in het licht van het door de verzoekende partij aangevoerde privéleven. Zij maakt immers geen melding van familieleden in België met wie de relatie onder haar privéleven zou kunnen vallen, en beroept zich daarnaast ook niet op enig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Er kan dan ook niet worden voorgehouden dat door middel van deze toevoeging zou zijn tegemoetgekomen aan de motieven van het vernietigingsarrest nr. 225 821.

Gelet op het bovenstaande stelt de Raad vast dat nog steeds geen zorgvuldig onderzoek in het licht van artikel 8 van het EVRM werd doorgevoerd. Bijgevolg schendt de bestreden beslissing ook het gezag van gewijsde van het eerdere vernietigingsarrest nr. 225 821 van 9 september 2019 en het eerdere vernietigingsarrest nr. 211 216 van 18 oktober 2018.

Daar waar de verzoekende partij in het kader van haar privéleven verwijst naar haar gezondheidsproblematiek en “*de nood aan opvolging, medicatie, en het feit dat haar aandoening een contra-indicatie is om te vliegen, en de staat van de ziekenzorg in Zuid-Afrika en het hoog risico op infectie in de publieke zorgcentra*”, herneemt de Raad zijn ten overvloede vaststelling in dit verband in het vernietigingsarrest nr. 225 821 van 9 september 2019: “*De Raad stelt vast dat, gelet op het arrest nr. 211 216, de verzoekende partij niet dienstig kan verwijzen naar haar gezondheidsproblematiek, al uitvoerig besproken, terwijl geen nieuwe elementen zijn kenbaar gemaakt sedert dit arrest. Er werd al geoordeeld dat de nood aan opvolging, medicatie, en het gevolg van het vliegen en het voorgehouden, maar niet aangetoonde, hoog risico op infectie de weigering tot verlenging van haar verblijf niet in de weg staat.*” De Raad wijst bijkomend erop dat uit niets blijkt dat de verzoekende partij met deze verwijzing zou doelen op haar nieuwe gezondheidsproblematiek, waarop zij in het kader van het tweede middel wijst. Zij verwees immers reeds in dezelfde bewoordingen naar de betrokken elementen in haar verzoekschrift dat aanleiding gaf tot het eerste vernietigingsarrest nr. 211 216 van 18 oktober 2018.

In haar nota met opmerkingen voert de verwerende partij meermaals aan dat de verzoekende partij niet aantoonde dat zij het voorgehouden privéleven niet elders kan leiden en dat zij in Zuid-Afrika niet opnieuw een netwerk zou kunnen uitbouwen. De verwerende partij gaat met dit betoog echter voorbij aan de vaststellingen die de Raad in zijn vernietigingsarrest nr. 225 821 heeft gemaakt, waarbij hij uitdrukkelijk heeft geoordeeld dat door te stellen dat de verzoekende partij een privéleven in Zuid-Afrika kan uitbouwen, geen onderzoek wordt verricht naar het privéleven in België. De verwerende partij kan dan ook niet voorhouden dat het onderzoek dat in de synthesesnota van 23 oktober 2019 werd gevoerd, in het licht van het vernietigingsarrest nr. 225 821 zou volstaan. Haar betoog met betrekking tot het niet hebben aangevoerd van hinderpalen om het privéleven elders voort te zetten, doet dan ook niet ter zake, nog daargelaten de vaststelling dat de verzoekende partij wel degelijk wijst op een aantal problemen (ook los van haar eerdere medische aandoening).

Ook verwijst de verwerende partij naar het contact houden met de vriendenkring in België en de mogelijkheid om af en toe een bezoek te brengen. Op dit onderdeel van de synthesesnota van 23 oktober 2019 is de Raad echter hoger reeds ingegaan, zodat het volstaat naar zijn vaststellingen in dit verband te verwijzen. De verwerende partij maakt ook niet duidelijk op welke manier het gegeven dat de verzoekende partij contact zou kunnen houden met haar vriendenkring in België, hetgeen overigens een *a posteriori*-motivering uitmaakt, het gezag van gewijsde van het vernietigingsarrest nr. 225 821 zou respecteren.

Verder voert de verwerende partij nog een theoretisch betoog aangaande artikel 8 van het EVRM, waarbij zij onder meer wijst op het feit dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor de vreemdeling waarborgt om op het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven, op het feit dat artikel 8 van het EVRM een rechtmatige toepassing van de vreemdelingenwet niet in de weg staat en dat een tijdelijke verwijdering om reden dat de vreemdeling niet in het bezit is van "*die documenten*" geenszins strijdig is met dit verdragsartikel.

Nog los van het feit dat dit betoog voor het eerst in de nota met opmerkingen wordt gevoerd en bijgevolg een *a posteriori*-motivering uitmaakt, benadrukt de Raad dat het gegeven dat het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven niet absoluut is, niet maakt dat de gemachtigde zich niet moet houden aan de hoger uiteengezette verplichtingen die uit dit artikel voortvloeien. Daarnaast wijst de Raad erop dat een rechtmatige toepassing van de vreemdelingenwet precies impliceert dat rekening wordt gehouden met hogere rechtsnormen, zoals artikel 8 van het EVRM. Ten slotte stelt de Raad vast dat de verwerende partij niet duidelijk maakt waarom *in casu* sprake zou zijn van een "*tijdelijke verwijdering*". Het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten is gestoeld op het feit dat het BIVR waarover de verzoekende partij op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet beschikte, niet langer is verlengd. Op grond van artikel 13, § 3, 2° van de vreemdelingenwet heeft de gemachtigde in dat geval de mogelijkheid om aan de betrokkene een bevel om het grondgebied te verlaten te geven. Of het opleggen van zulke verwijderingsmaatregel al dan niet artikel 8 van het EVRM zou schenden, is precies het onderzoek dat de gemachtigde moet doorvoeren, daarbij rekening houdend met de concrete elementen die de verzoekende partij in het licht van haar privéleven naar voren heeft gebracht.

Ten slotte voert de verwerende partij nog aan dat geen sprake is van een schending van het gezag van gewijsde. Zij wijst erop dat uit de synthesesnota van 23 oktober 2019 blijkt dat er voorafgaand aan de afgifte van de thans bestreden beslissing een nieuw onderzoek is gebeurd en dat daarbij rekening is gehouden met de elementen in het kader van het gezins- en privéleven van de verzoekende partij. Hoger heeft de Raad echter reeds meermaals vastgesteld dat dit nieuwe onderzoek niet tegemoetkomt aan de vaststellingen van de Raad in het kader van zijn vernietigingsarresten nrs. 225 821 en 211 216.

Met haar betoog in de nota met opmerkingen kan de verzoekende partij geen afbreuk doen aan de hoger gemaakt vaststellingen van de Raad.

3.4 Het eerste middel is in de aangegeven mate gegrond. Deze vaststelling leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. De overige aangevoerde schendingen behoeven geen verder onderzoek.

Louter ten overvloede merkt de Raad met betrekking tot het tweede middel nog het volgende op.

De verzoekende partij voert aan dat bij haar borstkanker werd ontdekt, dat ze ondertussen herstellende is en dat ze nood heeft aan multidisciplinaire opvolging. Zij voegt in dit verband ook een aantal stukken bij het verzoekschrift. Volgens de verzoekende partij vereist de zorgvuldigheidsplicht dat de gemachtigde, die al wist dat haar gezondheid fragiel was en aan verandering onderhevig, stilstaat bij haar gezondheid en nagaat of zij, in de jaren nadat het BIVR werd ingetrokken, nog gezond genoeg is om verwijderd te worden of niet.

De Raad stelt vast dat artikel 74/13 van de vreemdelingenwet inderdaad vereist van de gemachtigde dat hij rekening houdt met haar gezondheid als hij een terugkeermaatregel oplegt. De Raad stelt vast dat de betrokken stukken dateren van na de bestreden beslissing, zodat hij niet inziet op welke manier de gemachtigde hiermee kon rekening houden bij het nemen van de bestreden beslissing.

Bijkomend wijst de Raad, in het licht van de vernietiging van de thans bestreden beslissing, nog op hetgeen hij in zijn arrest nr. 225 821 met betrekking tot het zorgvuldigheidsbeginsel heeft vastgesteld, weliswaar met betrekking tot het privéleven van de verzoekende partij:

“De overheid moet zich afdoende informeren over alle relevante elementen.

De zorgvuldigheidsplicht geldt ook voor de rechtsonderhorige of, in het kader van een wederkerig bestuursrecht, de burger. Van hem mag verwacht worden dat hij, wetende dat een bevel om het grondgebied te verlaten werd vernietigd wegens het onvoldoende nagaan van een mogelijke schending van artikel 8 van het EVRM over het privéleven, zoals in dit geval was uitgesproken, nuttige elementen ter kennis geeft aan het bestuur.”

De verzoekende partij toont niet aan dat zij in de gegeven omstandigheden niet onderworpen zou zijn aan deze zorgvuldigheidsplicht en zij de betrokken stukken niet rechtstreeks ter kennis van het bestuur zou kunnen brengen.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er moet derhalve geen uitspraak worden gedaan over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 23 oktober 2019 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig maart tweeduizend twintig door:

mevr. I. VAN DEN BOSSCHE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

I. VAN DEN BOSSCHE